

Herinneringen aan het Philips Nat.Lab. op de Kastanjelaan (deel 1).

Henk Hagenbeuk.

Al tijdens de examenperiode (1962) op de HTS-E te Utrecht, kreeg ik een brief van de NV. Philips Gloeilampen Fabrieken of ik belangstelling had om bij hun bedrijf te komen werken.

Op een bepaalde dag en een bepaald tijdstip zou er iemand van Philips aanwezig zijn in hotel Terminus op het stationsplein van Utrecht. Daar aangekomen werd ik ontvangen met een drankje en een hapje en er werden vragen gesteld o.a. over wat ik graag wilde gaan doen en in welk bedrijfsonderdeel. Gezien de ervaringen opgedaan in mijn praktisch jaar bij het dr. Neher-laboratorium van de PTT in Leidschendam, leek het mij wel leuk om op het Natuurkundig Laboratorium te gaan werken. Dat was geen enkel probleem. Als ik zou slagen lag er per 1 augustus een tijdelijk contract klaar totdat ik in militaire dienst moest (april 1963).

Dat lukte dus en ik kwam terecht in de groep van prof. Dr. Zaalberg van Zelst, met als assistent groepsleider dr. G. Klein in gebouw SAQ. Die groep hield zich bezig met Instrumentele Elektronica. Ik werd een van de assistenten van dr. Klein en begon mij te bekwamen in dit specifieke vakgebied, waar o.a. verschilversterkers heel erg belangrijk waren.

Het was een uitermate fijne groep mensen. Twee friezen namen me onder de hoede, Foppe Douma en Jan Guldemond, die mij de fijne kneepjes van het vakgebied en de 'mores' van dat laboratorium bijbrachten. Het was daar heel informeel, zowel naar gedrag als kleding. Ik keek mijn ogen uit. Allereerst de grote werkkamer. De vloer was belegd met visgraatparket. Aan de raamzijde 3 grote bureaus in U-vorm, waarvan een voor mij. Langs de wanden stonden de werktafels. Vlak naast de deur was het grote marmeren open schakelbord met zekeringen, Volt- en Ampèremeters. Door een 3-polige hefboomschakelaar over te halen kwam er spanning op de spanningsblokken bij de werktafels. Behalve 220V wisselspanning, was er ook 110V en 60 V gelijkspanning beschikbaar. Ook het uitgebreide instrumentarium dat ter beschikking stond was geweldig, maar even interessant was het gebouw zelf met al die verschillende nissen, die aparte vloeren in de gangen en de diverse activiteiten die daar gepleegd werden.

Het was een uitermate fijne groep mensen. Twee friezen namen me onder de hoede, Foppe Douma en Jan Guldemond, die mij de fijne kneepjes van het vakgebied en de 'mores' van dat laboratorium bijbrachten. Het was daar heel informeel, zowel naar gedrag als kleding. Ik keek mijn ogen uit. Allereerst de grote werkkamer. De vloer was belegd met visgraatparket. Aan de raamzijde 3 grote bureaus in U-vorm, waarvan een voor mij. Langs de wanden stonden de werktafels. Vlak naast de deur was het grote marmeren open schakelbord met zekeringen, Volt- en Ampèremeters. Door een 3-polige hefboomschakelaar over te halen kwam er spanning op de spanningsblokken bij de werktafels. Behalve 220V wisselspanning, was er ook 110V en 60 V gelijkspanning beschikbaar. Ook het uitgebreide instrumentarium dat ter beschikking stond was geweldig, maar even interessant was het gebouw zelf met al die verschillende nissen, die aparte vloeren in de gangen en de diverse activiteiten die daar gepleegd werden.

Foto: Helmut Gassen

Foto: Helmut Gassen

Op onze etage van gebouw SAQ was ook de kleurentelevisiestudio gevestigd. Daar werd o.a. de plumbicon getest, een revolutionaire opnamebuis voor de kleuren TV-camera en werden er regionale proefuitzendingen gemaakt. Ook verbaasde ik mij over het gemak waarmee men een aantal bijzondere werknemers accepteerde, zoals mensen die hard roepend in hun kamer een discussie met zichzelf voerden, soms een aantal maanden naar het toenmalige R.P.I verhuisden. Daarna keerden die 'normaal' terug om hun gewone werkzaamheden weer voortreffelijk uit te voeren.

Twee keer per dag werd er een koffie- c.q. theepauze gehouden. Er kwam dan een koffiejuffrouw met een karretje langs die een bel luidde. Bij inlevering van een bon kreeg je een kopje koffie.

De groep kwam dan bij elkaar op één van de werkkamers en daar werd een half uur over van alles en nog wat gediscussieerd. Prof. Zaalberg en Dr. Klein deden daar volop aan mee.

De vrijdagochtenden werden voor een deel gevuld met het bezoeken van de karakteristieke collegezaal (boven de hoofdingang), waar lezingen werden gehouden. Eenmaal per maand was er op vrijdag uitbetaling van het salaris. In een gang werd een tafel opgesteld, daarachter twee personen, een voor het aantekenen dat je geweest was en de ander voor het uitdelen van het salariszakje.

In die periode heb ik mijn eerste elektronisch ontwerp gemaakt, een voedingsapparaat met een zeer stabiele uitgang van 350V gelijkspanning bij een max. stroom van 125 mA. Daarvan zijn er zelfs nog een 50-tal gemaakt tijdens mijn militaire dienst. Begrijpelijk dat apetrots ik was op dat resultaat.